

Kunstenaar van de maand november 2023: Pauline Lutters

Inleiding:

Elke maand wordt er een Kunstenaar van de Maand gekozen. Per toerbeurt gekozen door onze hardwerkende coördinatoren. Deze maand is dat Pauline Lutters uit de regio zuid aan de beurt, volgende maand Tatjana Kirienko uit west en wie weet in januari jij als je in de oostoever woont of werkt? Heb je een project dat je de moeite waard vindt, een expositie, of een andere reden? Of ken je een collega KGP-lid die een beetje extra aandacht verdient? Neem voor januari contact op met Sabine.

In een huis dat gemaakt lijkt voor de schilderkunst, waar het mooiste schilderlicht altijd te vangen is, interviewen we:

Pauline Lutters uit Millingen aan de Rijn.

“Kunstenaar van de Maand vind ik best eervol! Ik zoek zelf de schijnwerpers niet zo op, maar ga zeker het interview delen met vrienden, familie en opdrachtgevers. Tenminste als het een onderhoudend verhaal wordt natuurlijk...”

Wat vind je eigenlijk van ons collectief, van het KGP?

“Het helpt me, ook nu ik de eervolle leeftijd van 80 heb bereikt, tóch te blijven nadenken over mijn eigen plek. Als kunstenaar en als mens. En grappig genoeg heeft het me best vele jaren gekost te accepteren dat ik als kunstenaar en als mens er bést mag zijn (een grote glimlach op haar snoet). Zonder enige vorm van hooghartigheid, maar wel met een mild gevoel terugkijkend op al die jaren. Ik ben op mijn terrein, binnen mijn leven, dus ook binnen het KGP tevreden over de plek die ik voor mezelf heb verworven. Die mildheid overigens is me ook een beetje ‘aan komen waaien’ door mijn leeftijd en gun ik iedereen...”

“Graag wil ik meewerken aan verbeterpunten in ons collectief, dat ik daar dan zelf ook woorden aan moet geven. Dat is ook de reden dat ik voor het eerst de Denktank heb bijgewoond. Om te luisteren en vragen te stellen. Bijvoorbeeld: Hoe krijgen we de volgende generatie, de vijftigers, betrokken bij de aansturing van ons collectief? Hoe kunnen we die nieuwe garde verantwoordelijkheden geven en hun een nieuw, naar hun tijd aangepast, vernieuwd collectief laten boetseren? Want ik realiseer me dat dit een kostbaar goed is dat nu door slechts een paar mensen wordt getrokken. Het mag écht niet teloor gaan doordat deze kartrekkers niet door de jongere garde opgevolgd gaan worden. Daarom is nieuwe aanwas van kunstenaars ook belangrijk en blijft een scherp oog op hun en onze kwaliteit voor mij een belangrijke reden om aangesloten te blijven. Vandaar dat ik een positief ingestelde ballotage ook zo belangrijk vind.”

Hoe ben jij in aanraking gekomen met de kunsten?

“Ik kom uit een creatief nest, mijn grootvader en vader, zeker mijn gezin barstte van de creativiteit. Toen ik op 12-13 jarige leeftijd van een oom de ‘opdracht’ kreeg een pamflet te maken, werd dat binnen het gezin als ‘vanzelfsprekend’ gezien, eigenlijk niks bijzonders. Een warm creatief nest, met de vrijheid om mezelf te ontwikkelen op een manier die bij mij paste.

Grappig, mijn grootvader was de achterbuurman en vriend van niemand minder dan [Charles Eyck](#) (geboren in 1897), een bekende kunstenaar en voortrekker van de ‘[Limburgse school](#)’. Het werd ons eigenlijk allemaal thuis met de paplepel ingegoten.”

Welke opleidingen heb je daarvoor gekozen?

“Het was me op zeer jonge leeftijd al duidelijk dat ik wat met kunst wilde en dat de academie dé plaats was waar ik het ambacht wilde leren. Op zo’n jonge leeftijd was dat lastig, dus kwam ik als puber in een soort pré-academie-klasje van de grote academie als leerling terecht. We kregen wel les van professionals, totdat ik uiteindelijk zelf de verantwoordelijkheid kreeg om een eigen groepje van meestal zo’n 15 kinderen te begeleiden. Tja, dus toen ik de wettelijke leeftijd had voor de academie was ik al zo in de picture dat ze niet konden weigeren.”

Aan haar glimlach kan ik zien dat ze nog steeds trots is op deze strategische move.

“Vanaf het 3e Academiejaar vond ik mijn draai bij schilderen en modelleren, hier kwam ik écht thuis. Heb de academie netjes afgemaakt, daarna aanvullende opleidingen gedaan om zelf les te mogen geven en eigenlijk ging alles een beetje vanzelfsprekend. Niet zonder moeite hoor, het was hard werken, maar hoe fijn is het dat je al op jonge leeftijd weet hoe je jouw leven het best zou kunnen doorbrengen? En terug kijkend voel ik, dat wanneer ik het opnieuw zou doen, de keuze van de kunsten mijn juiste weg weer zou zijn.”

“Maar de academie was het begin. Zelf met modelleren aan de gang, het hete vuur gevoeld in bronsgieterij de Olifant in de Priemstraat in Nijmegen. Jaren naar de Kunstvereniging GBK in Arnhem, kijken naar andermans werk, praten en discussiëren over de bedoeling van ons werk. Met beroepskunstenaars 10 jaar lang elke week modeltekenen, heerlijk was dat. Maar ook aan de Nederlandse Kunstkring in Den Haag kon ik mij laven, kon ik leren, zoeken naar mijn ruimte in de kunst.”

Maar welke ruimte heb jij je toegeëigend in de kunsten?
“Ruimtelijk werk maken, spreekt me het meest aan. Misschien heeft het te maken met het monumentale werk van mijn grootvader? Het zijn vooral de ronde vormen die ik opzoek, beweging vind ik interessant. Het werk moet immers van alle kanten interessant zijn om te bekijken! Het werk dat in het buitengebied van de Gelderse Poort staat, is daar zo'n

voorbeeld van. Het beeld ‘gevormd door het water’. Een prachtige opdracht van Het Polderdistrict Groot Maas- en Waal, naar aanleiding van het ophogen van de dijken, die ik eindeloos heb voorbereid met allerlei materialen. Wat een feest was het dit te mogen maken. Maar ook het platte vlak levert me wekelijks nog zowel uitdagingen als inspiratie. Olieverf, gouache, aquarel en grafiek wisselen zich af in mijn royale studio met dankbaar schilderlicht. Nu lekker met pastel bezig, oh daar kan ik helemaal blij van worden als die kleurtjes zich mengen op het papier.”

En de inspiratie, waar haal je die vandaan?

“Het ongrijpbare licht brengt me steeds in verrukking, maar is vaak verdraaid lastig vast te leggen. Dat probeer ik in landschappen te verwerken, soms in bloemstillevens, maar dat licht helpt me ‘schilderend een muziekstuk’ te maken.

De menselijke figuur is de basis in mijn grondstructuur, deze staat voor de juiste verhoudingen. Het moet wél kloppen vind ik.”

We besluiten ons gesprek, met nog voldoende vragen niet beantwoord. Maar met de zekerheid dat we nog veel van Pauline gaan zien en horen. Ze is het bewijs dat leeftijd geen rem hoeft te zijn, maar vaak ook een nieuwe versnelling.....

Interview door Geert van den Broeck